

I ten největší ateista zažil situaci, kdy volal o pomoc anděla...

Pavλίna Jíšová o tom ví své. A nejen jako
poděkování, „vlastním“ vydává nové CD Andělé jsou s námi.

Martina Faktorová

Letos po prázdninách oslaví narozeniny, u nichž snad ještě můžeme prozradit kolikáté, aniž bychom se dotkli faktu, že je dáma. A ne ledajaká - dáma nejen jihočeského folku. Pavλίna Jíšová, která na pódíích stojí už sotva uvěřitelné čtvrtstoletí, oslaví pětáctýřicátiny. Tak trochu v předstihu si k nim - a hlavně svým příznivcům - nadělila nové CD. Po čtyřech letech od posledního alba nazvaného V proutěném křesle.

Novinku s názvem, která někomu může připadat hloubavá, snad i lehce pesimistická, pokřtí ve středu 23. května v českobudějovické koncertní síni Otakara Jeremiáše, o den později ji pak představí Českém Krumlově, v divadelní kavárně.

Andělé jsou s námi. Spíš by si občas mnozí přáli, aby s námi byli, zejména tehdy, když nám není nejlíp... Jak to máte s anděli vy?

Pořád se za něčím honíme, spěcháme, unikají nám podstatné věci. A až když máme nějaké trápení nebo problémy a nedaří se je uspokojivě vyřešit, utíkáme se k „něčemu“, „někomu“, koho jsme nikdy neviděli, o jehož existenci nemáme žádné důkazy, a prosíme o pomoc. Je jedno, jestli je to Pán Bůh, Buddha anebo cosi, co si představujeme jako strážného anděla. Jsem přesvědčena o tom, že každý nejen anděla má, ale tímto způsobem se k němu utíká. I ten největší ateista byl v situaci, kdy potřeboval pomoc a volal o ni.

Také jste volala? A kdo je případně tím vaším andělem, pokud to můžete prozradit?

Nevím, nikdy jsem ho neviděla, ale nejspíš je to takové moje „vyšší já“. A prosila jsem ho o pomoc. Když moje dcera Adéla měla v létě před čtyřmi roky těžkou autonehodu, byla v bezvědomí, a lékaři mi řekli, že nevědí, zda bude žít, volala jsem svého anděla o pomoc, aby žila. Vyslyšel mě, Adéla je v pořádku.

Ted' mi ještě víc připadá, že název desky nebyl zvolen náhodně a že působí i přes ty šťastné konce trochu smutně...

Ale ne, ta deska není pesimistická, písničky jsou veselé. Faktem je, že dílem je poděkováním andělům, nejen tomu mému. Je, a nechtěla bych, aby to znělo příliš nadneseně, i prosbou

andělům, aby stáli při lidstvu. Mám totiž poslední dobou pocit, že se vlastním přičiněním postupně ženeme do záhuby.

Pojďme se ale vrátit k vaší nové desce, ostatně kvůli ní jsme se původně sešly. A čtenář, respektive posluchač, je určitě zvědavý, co jste po té dlouhé pauze přichystala nového.

Není to jenom moje deska. Je dílem tandemu Pavlína Jíšová a přátelé. Jsme tři, kromě mě Pavel Malina, který hraje na kytary, a kontrabasista Pavel Peroutka. Natáčeli jsme živě, všechny tři nástroje najednou, i já na albu hraju na kytaru. Bubnoval Miloš Dvořáček, dalšími hosty byli bratři Pavla Maliny. Pepa hraje na housle, Luboš na irské flétny.

Kromě toho jednu písničku na desce zpívám a cappella se svojí dcerou Adélou Lounkovou. K natáčení cédéčka byli přizváni i zahraniční hosté – mandolínista Andy Owens a Butch Coulter, který natočil foukací harmoniku. A dalším hostem je Sean Berry, který skvěle ovládá hru na keltskou harfu.

Jak se jihočeská folková zpěvačka dostane k cizinci, který navíc hraje na tak trochu exotický nástroj?

Nic není náhoda. Slyšela jsem ho hrát na koncertě Lenky Filipové, kterou doprovázel. Pak jsem ho loni v Praze na festivalu autorského šansonu požádala, jestli by mi jednu skladbu na svou harfu nenatočil. Ta písnička, v níž Sean hraje, se jmenuje Z hluboké studny.

Po jedné písni jako autoři hudby na album přispěli David Noll z divadla Sklep, plzeňský Michal Röhrich, a Jiří Meisner, člen skupiny Kamelot, ostatní písničky jsem si napsala sama.

A co texty? Vystačila jste si také sama, anebo jste oslovila jiné kolegy?

Na desce je dvanáct písniček plus jeden bonus. Kromě jednoho textu, jehož autorem je můj muž Zbyšek Raška, jsem všechny napsala já.

Trvalo dlouho, než jste celý tucet textů dala dohromady? A odkud přichází inspirace?

Cítím se být hlavně zpěvačkou, takže kdyby mi někdo napsal všechny, byla bych ráda. Ale spíš ještě píšu i pro druhé. (*smích*) Vlastně píšu texty z potřeby, někdy se zadaří víc, jindy míň. A inspirace? Třeba jen tak sedím s kytarou, něco si brnkám, jenom krátký motiv, a ono to přijde samo.

Strávili jste v nahrávacím studiu hodně času?

Točili jsme v Good Day studiu u zvukaře Jirky Maška v Praze asi osm dní. Hodně času pak zabralo ještě míchání.

Sehnat peníze na desku, která žánrově nepatří do snáže prodejných „masovek“, asi nebude nejjednodušší. Nebo se pletu?

Není to žádná legrace, ale něco zaplatí vydavatelství, které je totožné s nahrávacím studiem. Cédéčko produkuje kolega Pavel Malina a on si také vzal na starost oslovit kamarády a vlastně i naše blízké, aby nám přispěli. Co bude chybět, zadotujeme ze svého. Jenom čas strávený ve studiu stál 80 tisíc korun.

Co dělá Pavlína Jíšová, když dotočí novou desku? Hned se vrhá na tvorbu dalších písniček?

Mám hodně moc ráda ticho. K tomu denně, a podotýkám, že moc ráda, vařím. A ještě taky pořád uklízím, něco utírám a vytírám.

To znám, to mě taky uklidňuje. A navíc je hned vidět ten výsledek...

No, ale ono to má mnohem hlubší podtext. Takové vytírání podlahy je výborná příležitost pro meditaci. Meditovat sice neumím, ale jinak to funguje opravdu skvěle.

Ještě zpátky k muzice. Jméno Pavlína Jíšová si dlouhé roky posluchači spojovali se skupinou Nezmaři. Neuvažujete o tom, že byste vaši úspěšnou štreku českým folkem oprášili?

Určitě ne. Nezmaři báječně fungují i beze mne a někteří posluchači už ani nevědí, že tam nějaká Jíšová stála na pódiu s nimi. Potvrdilo se mi, že když něco ztrácíte, opět nové získáte. U mě staronové dá se říct. Znovu občas hráváme jako původní sestava Žalmanova ... a spolu. Tedy Žalman – Jíšová – Hlaváč. Když se Žalman zpátky vrátil do Českých Budějovic, nabídl nám, jestli si s ním nechceme zahrát pár koncertů za rok. Přišlo nám to nevhodné, když má Pavel svou mateřskou kapelu ...a spol. Ale až když umřela Zuzana Navarová, řekli jsme si, ano, něco uděláme. Protože nikdo neví, co bude zítra, a třeba by už mohlo být pozdě...

Abychom zase neskouzly k pokusům o filozofování, Pavlíno, měla jste někdy chuť dělat něco jiného než muziku? Vystudovala jste přece češtinu na pedagogické fakultě.

Koncertování vysiluje, to je pravda. Hlavně proto, že neustále cestujete a vracíte se domů po nocích. Ale zpívání je můj život. Navíc mám svobodu, neumím si představit, že bych každý den ráno musela zamáčknout budíka a chtě nechtě vyrazit do pracovního procesu. Netoužím po tom stát s kytarou na pódiu obden, ale bez muziky si život představit neumím. A navíc - jsem sama sobě svým pánem, jaký si to udělám, takový to mám. Každopádně si teď chci na chvíli od psaní odpočinout, ale už se moc těším, jak se bude deska Andělé jsou s námi líbit posluchačům a jak budou na koncertech reagovat na nové písničky.

Poslední otázka - křest si žádá kmotra. Kdo popřeje vaši nové desce šťastnou cestu vzhůru k uším posluchačů?

To je překvapení, na které si budou muset počkat na 23. května. V „Jeremiášce“ v Českých Budějovicích uslyší a uvidí sami.

Tak ať jsou andělé s vámi - i s námi.

/vyšlo Jihočeský Kurýr – květen 2007/